

प्रभु तरुण

वर्ष ५४

अंक ६

मुंबई

१६ फेब्रुवारी, २०२१

पाने ६

किंमत रु. १

(स्थापना : तारीख २५ ऑगस्ट १९२३)

तत्वाचा बंदा जीव । मूर्तीला कोण विचारी?

www.prabhutarun.org

संपादिका: सुहासिनी कीर्तिकर

कार्यकारी संपादक मंडळ : मिनाक्षी जयकर, मयुरा नायक, संजना कोठारे, वैजयंती कीर्तिकर

संपादकीय

श्रीमंत हृदय

—सुहासिनी कीर्तिकर

सध्या येता जाता 'फेसबुक' आपण 'फेस' करीत असतो. अर्थात आवडीनेच. तर सांगायची बाब अशी की, एकाने एक घटना 'शेअर' केली होती. एक अपंग माणूस तीन चाकी सायकलवर पुढे पेटारा ठेवून रस्तोरस्ती भटकतो आहे. शिकारी, साधुबैरागी, भटके, उपाशी पोरे दिसली की त्या पेटाऱ्यातून वडापाव, पुरीभाजी नीट बांधून त्यांना देतोय. फूटपाथवर झोपलेल्या मरणासन्न माणसासाठी तर तो अंधू पायांनी नेटाने उतरून त्यांच्या हाती ते 'पूर्णात्र' देतोय. माणुसकीच्या या दर्शनाने आपण अगदी हेलावून जातो. माझ्या ओळखीच्या एक बाई होत्या. इस्पितळात चाकरी करून मुलगी आणि त्या स्वतः- असा संसार करायच्या. एकदा त्यांची नोकरी गेली. उपास घडू लागले पुढे. सकाळी दारात स्वतःभोवती गोल गिरकी घेत भिक्षा घेणारा वासुदेव यायचा. एरवी त्याच्या झोळीत काही दान करणाऱ्या त्या बाई कळवळून म्हणाल्या, "अरे, आज माझ्या मुलीलाच पोटाला घालायला काही नाही माझ्याकडे. जा बाबा तू पुढच्या घरी." तर त्याने काय करावे? स्वतःभोवती गिरकी घेत त्याने झोळीत हात घातला. जे मुठीत आले ते त्या बाईना देत म्हणाला, "घाला मुलीच्या पोटाला." 'देणाऱ्याने देत जावे, घेणाऱ्याने घेत जावे' - इतका हा सहज प्रसंग वाटला तरी तो निश्चितच सहजपणे घ्यावा इतका सहज नाही. एक पारशी ऑफिसर घरून दोन मोठे रिकामे डबे आणायचे. ऑफिसच्या कॅटीनमध्ये उरलेले अन्न 'निवशी' 'सिवशी' असे त्या डब्यात नोकर भरायचा. मग परतताना तो पारशीबाबा आपल्या गल्लीत ते डबे घेऊन यायचा. घरी जाण्याआधी एका टप्प्यावर

थांबायचा. तिथे या अन्नदात्याची वाट बघणारी भिकारी मंडळी असायची. 'बेस्ट आऊट ऑफ वेस्ट'... असे ते उरलेले अन्न 'परमेश्वर मुखी' पडायचे. एक गृहस्थ आहेत. ते रेल्वे रूळांजवळ सकाळी आठ ते दहा या वेळात विक्रोळीला उभे रहातात. घाईघाईत रेल्वेरूळ ओलांडून या प्लॅटफॉर्मवरून त्या प्लॅटफॉर्मवर जाणाऱ्यांना रेल्वे पूलाचा वापर करण्याची हात जोडून विनंती करतात. त्यांना समाधान एवढेच की काही माणसं तरी यांचे ऐकून शरमिदी होत पूलाचा जिना चढतात. असेच इतरांच्या दृष्टीने चक्रम असणारे आणखी एक गृहस्थ. ते रस्तोरस्ती पडलेला कचरा उचलून पेटित टाकतात. या त्यांच्या वागण्यात तोरा नाही. कुणाला उपदेश नाही. 'संगती संग' गुण काहीना लागला तर उत्तमच. नाही तर 'एकला चालो रे'. पण ही सगळी उदाहरणे आपल्याला नवीन आहेत का?... नक्कीच नाही. पा. प्र. चॅरिटीजला आर्थिक मदत देणारे आपले सुसंस्कृत ज्ञातीय दाते याचेच प्रत्यक्ष दृष्टांतरूप. दाभोजवळ अण्णा शिरगांवकर यांचे समाजकार्य चालते. त्यांची शाळा आहे तिथे. दरवर्षी सौ. अचला देसाईचा चमू जातो तिथे. चमूमध्ये आपले परिचित बरेचजण. उर्मिला कोठारे, सुहासिनी कोठारे, डॉ. मीना देसाई... किती नावे घ्यावीत? त्या शाळेला ही मंडळी देणगी देतात. भोवतालच्या झाडांना पार बांधून देतात. विद्यार्थ्यांना मार्गदर्शक व्याख्याने देतात. भोवतालच्या परिसरात कुणी निसर्ग अबाधित राखण्यासाठी उपक्रम राबवत असेल तर त्याला सहकार्य करीत प्लास्टिक कचऱ्यापासून केलेल्या वस्तू विकत घेतात. आता यावर्षीची त्यांची

शोभेची गुढी याच तऱ्हेची असणार आहे. 'जे पवित्र, उदात्त, सुंदर' ते ते आचरणात आणणारी ही मंडळी म्हणजे आपल्या पाठारे प्रभू ज्ञातीची परंपरा पुढे चालविणारी. किती उदाहरणे घ्यावीत? 'प्रभुतरुणा'चे विश्वस्त श्री. बन्सी धुरंधर लायन्स क्लबचे माजी अध्यक्ष. सध्याचे कार्यकारिणी सदस्य. या क्लबतर्फे त्यांनी आदिवासी भागातील चारशे मुलांना खाऊची पाकिटे दिली, हा उपक्रम वर्षभर चालणार आहे. या क्लबतर्फे नुकतेच आपल्या गिरगावातील 'प्रभू सेमिनरी' शाळेतील शिक्षकांना सहा लॅपटॉप वाटले गेले. त्यामागची प्रेरणा श्री. बन्सीचीच. सेमिनरीचे अध्यक्ष असलेल्या कुंदन आगासकर आणि इतर मान्यवरांच्या उपस्थितीत हे 'लॅपटॉप' श्री. बन्सी धुरंधरांच्या हस्ते दिले गेले. काळाची पावले ओळखून नवीन तंत्र आत्मसात करणे शिक्षकांच्या गरजेचे. ही गरज भागविण्यासाठी पुढे आले ते बन्सी धुरंधर.

'बाहेरून आत आणि आतून बाहेर' अशी उदाहरणे मी येथे दिली. आता पुन्हा 'आतून बाहेर' जाते. म्हणजे ज्ञातीबाह्य घटनेकडे वळते. सोलापूरचे प्रसिद्ध कवी दत्ता हलसगीकर. (आता हयात नाहीत. पण कविता तर त्यांची 'अमर'च आहे.) २००१ साली त्यांनी 'उंची' ही कविता लिहिली. ती इतकी दान (कान देणारी/घेणारी होतीच. पण) देणारी ठरली की कविची प्रतिभा काय करू शकते; याने आपण अचंबितच होतो. पुण्याच्या ज्ञानप्रबोधिनीने ती दिवाळी भेटकार्डासाठी वापरली. हे तर काहीच नाही. रायगड जिल्ह्यातील जांभूळपाडा येथे बेघर मुलांसाठी आश्रम आहे. आश्रमासमोर असलेल्या एस्. टी. स्टँडजवळ आवारात सगळ्यांना दिसेल अशा स्वरूपात या कवितेचा मोठा फलक झळकला. ही कविता वाचून अनेकांनी स्वयंस्फूर्तीने देणग्या

दिल्या. त्या इतक्या की काही दिवसात छोट्या वास्तूचं रूपांतर सर्व सुखसोयींनी युक्त अशा मोठ्या वास्तूत झालं. रोटरी क्लब, अनेक बँकांनी या कवितेचं वाचन केले. सोलापूरजवळच्या कारंबा गावी 'स्नेहालय' ही संस्था काम करते. दोन-अडीचशे मुलं-मुली तिथे आहेत. या संस्थेनेही या कवितेचा मोठा फलक आवारात लावला. बाबा आमटे यांच्या 'आनंदवना'तही काचेआडच्या बोर्डावर ही कविता लावली आहे. लोकांना दानधर्म करावासा वाटायला लावणारी ही संपूर्ण कविताच इथे देण्याचा मोह आवरत नाहीय. पाच कडव्यांची कविता अशी आहे-

ज्याची बाग फुलून आली
त्यांनी दोन फुले द्यावीत
ज्यांचे सूर जुळून आले
त्यांनी दोन गाणी गावीत.

ज्यांच्या अंगणात झुकले ढग
त्यांनी ओंजळ पाणी द्यावे
आपले श्रीमंत हृदय त्यांनी
रिते करून भरून घ्यावे.

सूर्यफुलांशी ज्यांचे नाते
त्यांनी थोडा उजेड द्यावा
प्राक्तनाच्या अंधारात
प्रकाशाचा गाव न्यावा.

मन थोडे ओले करून
आतून हिरवे हिरवे व्हावे
मन थोडे रसाळ करून
आतून मधुर मधुर व्हावे.

आभाळाएवढी ज्यांची उंची
त्यांनी थोडे खाली यावे
ज्यांचे जन्म मातीत मळले
त्यांना वरती उचलून घ्यावे.

'आभाळाएवढी उंची' असणारी माणसे अशी खाली आली की आपणही 'ओथंबून येतो. 'हृदय रिते करून' माणुसकी भरून घेतो.

(ही कविता 'अंतर्नाद' दिवाळी अंकात पुनर्प्रकाशित झाली आहे. एक नोंद)

*

गुरुब्रह्मा

-डॉ. स्वप्ना पाटकर

गुरुब्रह्मा गुरुर्विष्णु गुरुर्देवो महेश्वरा ।
गुरुर्साक्षात् परब्रह्म तस्मै श्री गुरुवे नमः ॥

Some people walk into your life, hold your hand, change your direction and leave your hand to fly high. He did the same. Dr Prafful Vijaykar was that person who changed my perspectives in life. He was my Guru, my mentor, my friend and most importantly someone who encouraged intellectual debates. He never got tired of my questions, in fact asked for more. He never condemned anyone, in fact taught me to question myself, everytime I felt I was confused.

I owe all my understanding of Homeopathy to him and will be indebted to him forever for adding value to my life and making me more useful for this world. He has been the guiding light for me since year's now.

Once I asked him, " why is it that all the rejected cases of other doctors come to you? "

He said, " because they need hope, confidence and right treatment. I give them all that. I work for results. I try and I don't give up."

I not just saw hopeless cases being treated but I also realised that the people worshipped him like God for his extra ordinary diagnosis and his confidence to fight every unknown disease." I wrote an article on him named " Yamrajacha dushman" meaning " Enemy of Yamraj." He felt that was a very sweet name and I felt it was totally a suitable one.

Also I remember him telling me, " your mind and your body are like Romeo Juliet, the reflection of each other. One is hurt the other will also be hurt. One dies, the other will imitate." This is that line of his that made me his fan forever. And that's when my journey of being his follower started.

One phone call said " Dr Vijaykar is no more " and a stone like me burst out loud, because I lost a parent today. My debate partner is gone. My Guru is not there to answer my questions now. All I could think of was to call Dr Ambrish, his son and went out. It was so sweet of him to listen to me patiently. Maybe he knew the special bond I shared with his

father and his Guru. May be now I will often call Dr Ambrish when I miss those debates with Guruji because I see the same spark and humbleness in him that Dr Prafful Vijaykar had.

Later, I shared the news with my son Shaan and he hugged me the next second. Very surprising gesture of his. He is not someone who would show his emotions so easily. But I'm glad Shaan knows how important this man was to me and feels the same. Right from his young age, he has heard about Dr Vijaykar, as his doctor who helped him win a health battle of long 5 years. He also knows that he is my Mamma's guru. He has fond memories of Dr too.

The number of students, patients, followers he has is unimaginable. The number of people he has helped survive and come out of horrible diseases is difficult to count. There may be many like me who he influenced and nurtured. There may be many who have not been able to eat today or will not be able to sleep tonight. He will be missed by many and forever.

Today I listened to a few debates of me and him that I recorded, over and over again on repeat mode ; because for the first time I felt that these debates will not happen again now. But his words will always echo in the minds that he cleansed. The last time I spoke to him a few days back, I told him I was worried about him. He laughed and said "I still have few more people to help so don't worry."

So here is a message for you Dr Prafful Vijaykar, Your art of healing that you have taught so many will keep you alive forever. You may have gone physically, but your teachings will be there always.

Bless your students and give them the power to help all those in pain and all those who are suffering. I'm sure wherever you are, you will not rest, you will keep healing everyone around you; And spread your magic everywhere.

Lots of Love & Respect. Your Student, Child and An Ardent Fan Dr. Swapna.

*

सखा हा प्रभुतरुण माझा

-सुहासिनी कीर्तिकर

कोणताही बदल म्हणजे एक मोठी संधी असते. सध्याच्या कोविडकाळात जीवनशैलीत मोठा बदल झाला. अशा काळात प्रभुतरुणाने या बदलाला सामोरे जात 'कराओके संगीतसंध्या' ऑनलाईन सादर करून स्वतःला नवा पैलू पाडण्याची भविष्यवेधी संधी साधली. पहिल्याच कार्यक्रमाला जगभरातून सर्व 'प्रभु'जनानी पसंतीची दाद दिली. आपला सहभाग नोंदवला. पहिला कार्यक्रम असा एकमेकाद्वितीय झाल्यावर पाठोपाठ द्वितीय कार्यक्रम तर... 'ये तो होनाही था!' सक्रांतीनंतर झालेल्या या कार्यक्रमात काही गायकांनी आणि डॉ. मोनिका राणेअय्यर या आमच्या निवेदिकेने भिंतीवर पतंगांची सजावट केली होती. गाण्यांचे पतंग तर गेल्या वेळेप्रमाणेच लहानांपासून थोरांपर्यंत सर्वांचेच उंच उंच 'बदले'. त्यांची इथे यादी देणे 'बनताही है ना?' तर ही यादी अशी-

आयाना जयकर (जीवनके दिन), सुजाता कीर्तिकर (आइये मेहरबान), रोहन प्रधान (पुकारता चला हूँ मै), आसावरी धुरंधर (बलमा खुली हवामे), अंजन कोठारे (कही दूर जब), अंजली प्रधान (ऐ दिल), सीमित देसाई (चंदनसा बदन), कौमुदी गावकर (नैनोमे बदरा), दीपक विजयकर (बोलो बोलो), राजन प्रधान (मै जिंदगीका साथ), त्रिशा कोठारे (लकडीकी काठी) अंजू अजिंक्य (अजीब दास्ताँ), अमीर विजयकर (फिर वही), उल्हास अजिंक्य (छू लेने दो), गिरीजा आणि नितीन कीर्तिकर (तेरी बिदिया रे), अमित वेलकर (जब कोई बात), संजना कोठारे (रेशमाच्या रेघांनी), रिया राणे (माय बोन्नी लाईज), नालंदा गोरक्षकर (बाबूजी धीरे), मेघनाथ हजरनीस (चांद आहें भरेगा), निनाद धैर्यवान (प्यार दिवाना), निरंजन कीर्तिकर (बेकरार करके हमे), निरुपा व्यवहारकर (शारद सुंदर), मायरा पोदार (रोलिंग इन द डोप), रीमा

प्रधान (जरा जरा मेहकता), वैदेही राणे (ऐ दिल), नितीन नवलकर (दिलबर मेरे), सलील विजयकर (चलते चलते), कल्पेश वाझकर (पहली बार), रिया कोठारे (ये इश्क), अनुशका तळपदे (आज की रात), राखी पांचाळ (ये लडका), डॉ. सोनाली नागपुरे (निगाहे मिलानेको), संजय परब (गुलाबी आँखे), बिदिया राणे (शरारा शरारा).

यात एक द्वंद्वगीत होते. दोन मराठी गाणी होती. संजनाने मराठी गाणे फक्त गायिले नाही; तर ते सादर केले. कुटुंबातील अनेकजणांचा सहभागही खासच होता. हा कार्यक्रम यशस्वी करण्यासाठी गेल्या वेळेप्रमाणेच आमचे विश्वस्त श्री. प्रणव देसाई यांचा भक्कम आधार होता. संजना कोठारेचा पुढाकार होता. ज्ञानदा प्रधान पवार आणि सुनील पवार यांनी तांत्रिक बाबी यशस्वीरीतीने हाताळल्या. सागर राणे देवरूखकर यांचे त्यात सहाय्य होते. मयुरा नायक, जान्हवी कीर्तिकर, मिहीका नवलकर, अक्षय कोठारे, शिवानी देवरूखकर, नेहा वाघ या सर्वांनीच 'साथी हात बढाना' म्हणत जबाबदारीने कार्यक्रम यशस्वी केला. त्यामुळे यावेळी कार्यक्रमाच्या शेवटी या सर्वांनी दर्शकांना उचित दर्शन देऊन मैत्र साधले.

असे मैत्र साधण्यासाठी कलाकारांना आणि संस्थेला बळ देण्यासाठी आर्थिक हातभार लागतोच. 'एपीएल एअरोस्पेस मॅटर्स' यांनी मैत्र साधत जाहिरात करताना सुंदर, यथार्थ प्रात्यक्षिक केले. तर 'झिगलील'वाल्यांनी मनोगत व्यक्त करून आणि वेगळी स्पर्धा आयोजित करून काही बक्षिसेही दिली. त्यामुळे खात्रीच आहे की तुम्ही सर्वजण पुढील कार्यक्रमाची आतुरतेने वाट पाहत गुणगुणत असाल-

'सखा हा प्रभुतरुण माझा।
गर्जा प्रभुतरुण माझा।।'

*

अभिनंदन

* अर्णव आलोक अरविंद धराधर हा पार्ले टिळक शाळेचा विद्यार्थी प्री सेकंडरी स्कॉलरशिप परीक्षेत मुंबईतून सहावा आणि शाळेतून पहिला आला. त्याचा भाऊ अर्जित आलोक धराधर हा पाचव्या यत्नेच्या अप्पर प्रायमरी स्कॉलरशिप परीक्षेत महाराष्ट्रात दुसरा आला.

*

* डॉ. निखिल विनोद धुरंधर यांची 'इंटरनॅशनल जर्नल ऑफ ओबेसिटी' (IJO) या लंडन आणि युकेमधून प्रकाशित होणाऱ्या जर्नलचे प्रमुख संपादक म्हणून नियुक्ती झाली. हे जर्नल जागतिक स्तरावरील महत्त्वाचे असल्याने डॉ. निखिल यांच्या नेमणुकीचा आनंद मोठा आहे.

*

Dr. Sheilu Sreenivasan, a Pioneer in Productive Ageing in India

-Anarkali Sandip Velkar

Today every nook and corner has a Senior Citizen's club or a place where they can meet and interact. But only a great visionary like Dr. Sheilu Sreenivasan, could have visualised a need to start a Movement called Dignity, in the late 20th century. Disintegration of the joint family system and longevity had brought to surface the issues of loneliness, need for companionship, need to express oneself which actually led to the setting up of Dignity Foundation, way back in 1995.

Dr. Sreenivasan recollects the birth of Dignity Foundation "The circumstances leading to the clarion call of 'Awaaz Suno'; or this movement we call DIGNITY, was a traumatic experience that I went through at Frankfurt airport in July 1994. The Duty Officer asked me to help an old Indian lady, apparently abandoned by her children at the airport without any passport, visa, or money. The agony of watching this led to the birth of a missionary zeal, wanting to serve the Elderly forever that became the soul of Dignity Foundation."

The journey of Dignity Foundation, a not for profit organisation that works with the Elderly, started as magazine Dignity Dialogue (a magazine for Productive Ageing), since then there was no looking back.

Dr. Sheilu Sreenivasan, a Doctorate in Social work and a true Social worker at heart, soon came up with need based services to enable senior citizens to lead active lives, help the elderly in need and instil confidence in them that age and productivity are not mutually exclusive.

Dignity Dialogue Magazine - First of its kind in India for Senior Citizens

Dignity Companionship : Volunteers would visit lonely elderly
Dignity Helpline & Counselling: To help in cases of Elder abuse

Dignity Second Careers : Job counseling and placement services were initiated to facilitate retirees who wanted to continue working in newer jobs using their skills and talents.

Govt of Maharashtra Identity Card : Issuing Senior citizen cards through 170 centres all over Maharashtra and have issued over 10 Lakh cards to Senior

citizens (Now not operational)

Dignity Rations to Poor : To the poor elderly distribution of basic provisions like rice, wheat, pulses, sugar, oil, etc. to help them lead a life of dignity

Dignity Dementia Day care: To serve people afflicted by dementia (Alzheimer's Disease, Parkinsons)

Chai Masti Centre : A platform for senior citizens to interact socially. Around 1,000 senior citizens come on a daily basis to the 30 centres across 6 cities

Dignity Events - Bridge Tournaments, Passionate Collections Exhibitions, World Elders Day to name a few

Dignity Foundation has chapters in metro cities like Mumbai, Chennai, Bengaluru, Kolkata, Pune, Delhi

These are just a few of the very impactful services I have mentioned above. To read more details please visit www.dignityfoundation.com

The biggest strength of Dignity Foundation is its Senior Citizen Volunteer base who have been the major contributors in providing the above mentioned services to the Elderly community. Dr. Sreenivasan's constant motivation and appreciation of their efforts drew more and more people towards Dignity.

Suraksha Bandhan Concept - A grandchild tying a band on to the wrist of his grandparents with a vow to protect them with Dignity was launched in September 2003 by the President Late Dr. Abdul Kalam at the Rashtrapati Bhavan. Very proud to be part of a team of about 50, Volunteers and staff of Dignity to visit Rashtrapati Bhavan where a band was tied on the wrist of Dr. Kalam. This idea soon became very popular in schools and was celebrated as Dada Dadi or Nana Nani days.

Driven by a firm belief that retirement is not an end but a beginning, her dream achievement for the Elderly was the setting up of Dignity Lifestyle Retirement Township at Neral in 2006. With many children going abroad to pursue careers, there were a lot of Elderly who found it difficult to live alone and Dr. Sreenivasan soon realised that this is going to be trend in the years to come. So she sent her social

(Cont. on Page 5 col. 3)

शिक्षकाचा ज्ञानमार्गी अनुभव

- गीता आंबवणे

विद्यार्थ्यांना योग्य मार्गदर्शन करण्याचे कार्य सर्वच शिक्षक करीत असतात. ज्ञानदान हेच शिक्षकांचे व्रत आहे, धर्म आहे. हे ज्ञानदानाचे कार्य करीत असताना सर्वांना वेगवेगळे अनुभव येतात. त्यांचे संकलन आम्ही प्रभुतरुणाच्याद्वारे दर महिन्याला करणार आहोत. जे शिक्षक त्यात सहभागी होणार आहेत त्यांचे स्वागत! ह्या प्रकल्पाला मान्यता दिल्याबद्दल संपादिका श्रीमती सुहासिनी कीर्तिकर यांचे आभार! या अनुभवांचे एक एक पान दर महिन्याला मी आपल्याकरिता सादर करणार आहे.

मी सौ. गीतांजली श्रीकृष्ण आंबवणे, पूर्वाश्रमीची मीना नारायण धुरंधर. माझे बालपण, शिक्षण सर्व खारमध्ये झाले. माझ्या घरासमोर 'पुष्पविकास' ही बालवाडी कै. इना राणे व कै. विद्या विजयकर यांनी सुरू केली. त्यावेळी मी ६वी, ७वीत असेन. येथून माझे शिक्षकांचे व्रत सुरू झाले. मी त्या बाळांना नाच व गाणी शिकवायला जात असे. निष्पाप, निरागस, गोजिरवाण्या बाळांना शिकविण्याचा आनंद वेगळाच होता. मी त्यांच्यात रमले. मला दिशा सापडली.

लग्न झाल्यावर मी भिवंडीला गेले. ५२ वर्षांपूर्वी तेथे असावी तेवढी जनजागृती नव्हती. मी दोन वर्षे मराठी शाळेत काम केले व बी.एड. झाले. त्यानंतर मी एन.ई.एस. या इंग्रजी माध्यमाच्या शाळेत शिक्षिका पदावर रुजू झाले. मी शाळेची पहिली प्रशिक्षित शिक्षिका. १५ विद्यार्थ्यांनी ही शाळा सुरू झाली. माझ्यावर मोठी जबाबदारी होती. गाव लहान. त्यामुळे कार्य जरा जपूनच करायचे ठरविले. शाळेत मुस्लिम, मारवाडी, जैन, तेलगू, सिंधी, मराठी समाजाची मुले होती. घरचा पॉवरलूमचा व्यवसाय! त्यामुळे शिक्षणाला अधिक प्राधान्य नव्हतेच. 'अपना घर का धंदा है वह संभालेगा' हे मुलांच्या मनावर कोरले होते. तसेच 'बच्चीकी शादी करके उसे ससुराल भेजेंगे!' हे मुलींना सांगितलेले असायचे. त्यामुळे शिक्षणाविषयी विचार किंवा खंत त्यांच्यात नव्हती. त्यांच्या पालकांना विश्वासात घेऊन मग नवीन विचारांची सुरुवात करायची असे मी ठरविले. भिवंडी हे सर्व अर्थानी मुंबईच्या खूप खूप मागे आहे हे लक्षात आले. त्यामुळे प्रत्येक पाऊल सावधगिरीने टाकायचे ठरविले आणि मार्गस्थ झाले.

शिक्षणविभागाकडून अनेक प्रकल्प येतात. पण त्याचा उपयोग कसा करता येईल याचा मी अभ्यास केला.

पहिला प्रकल्प 'सोशल सर्विस'. हा विषय ८वी, ९वी करिता योजण्यात आला त्याचा मी फायदा उचलला. या विषयानुसार 'शालेय कॅटीन' (मधल्या सुट्टीत) हा उपक्रम सुरू केला. १० विद्यार्थ्यांचा एक गट असे कार्य एक वर्ग करीत असे. मुले पॉपकॉर्न, पेप्सी, चिवडा, सॅंडविच हे पदार्थ स्वतः बनवून

आणत. त्यामुळे त्यांना मालाची मूळ किंमत, नफा, तोटा, गिन्हाईक सांभाळणे हे ज्ञान प्राप्त झाले. कष्ट करून आपण पैसे कमावले ही सुखद भावना लाभली. दोन वर्षांभरात 'दीड लाख' रुपये जमवून ते बदलापूरच्या 'प्रगती अंध विद्यालया'स दिले. मुलांना सहलीला नेले व त्यांनीच ते अंध विद्यालयास अर्पण केले. येथे मुलांना दातृत्वाची जाणीव झाली.

दुसरा प्रकल्प 'व्हॅल्यू एज्युकेशन'. १० मुल्यांची यादी शिक्षण विभागाने दिली. त्या मुल्यांची माहिती, विचार, उपयोग मुलांना असेम्ब्लीत सांगायचे. हा कार्यक्रम मी व माझ्या सर्व शिक्षकांनी मनोमन अभ्यासपूर्ण सादर केला. ह्या कार्यक्रमाची रोज आखणी, सादरीकरण मुलेच करीत. त्यामुळे मुलांना वाचनाची आवड निर्माण झाली. लायब्ररीत बसून नोट्स काढणे हा नित्याचा कार्यक्रम झाला. मुले सक्षम झाली. मुलांमध्ये चढा-ओढ सुरू झाली. त्याकरिता उत्तम वक्ता, सादरीकरण, आखणी अशी दर्जेदार गुणवत्तेची बक्षिसे मी जाहीर केली. याचा फायदा व समाधान मला लाभले ते असे की, उत्साह, आत्मविश्वास, सभाधीटपणा, भाषेवर प्रभुत्व, उत्तम शब्दसंग्रह यांची वाढ शिक्षक व विद्यार्थ्यांच्यात झाली.

याचा फायदा जायन्ट ग्रुप आयोजित क्वीझ कॉन्टेस्टसाठी झाला. आंतरशालेय स्पर्धेत २२ शाळांनी भाग घेतला होता. त्यात आठ मुलांचा गट होता व मुलांना प्रोत्साहन देण्यास ५० इतर विद्यार्थी हॉलमध्ये हजर होते. ती ट्रॉफी पाहताच मला ती खूप खूप आवडली. मी चटकन् बोलले, "वुई विल विन धिस." त्याक्षणी मुले जोरात म्हणाली, "यस, वुई विल!"

पहिल्या वर्षी आम्ही ट्रॉफी जिंकलीच; पण पुढील सात वर्षेही आम्ही ती ट्रॉफी जिंकून आणली. आजही ती शाळेत स्थित आहे.

विद्यार्थ्यांना घडवताना जे आत्मबळ लागते ते मी वापरलेच; पण हजारो विद्यार्थी वेगवेगळ्या क्षेत्रात अग्रेसर झाले यात समधान आहे. विद्यार्थ्यांना ज्ञानमार्गी अनुभव देण्यात ३० वर्षांचा काळ कसा गेला ते कळलेच नाही. आज त्याच शाळेची 'जी.सी. मॅबर' या नात्याने शाळेशी व विद्यार्थ्यांशी एकरूप आहे. हेच जीवनात यशस्वीतेचे प्रतिक आहे.

Wisdom Talks

Act of Consistency !

-Mr. Veerdhaval Deepak Talpade

Description: In this section we would be discussing some life values and important skills to make our lives peaceful. Starting with our first article on one of the important life values. Further we can discuss some more values and skills going forward.

The pain you create in your mind is some form of non acceptance.

Our brain is powered to create 10,000+ thoughts every day. You never know which thought you would you pick up and start running behind making it real. For instance, a friend of yours got a brand new car which you loved it but you are still far away in real to buy it for yourself.

Somewhere in your subconscious mind, you are creating the pain for not possessing what your mind dreamt and though you have a car with you still you ignore the pleasure of driving it around with whole heart. That's where we our self start making our life a little more painful.

We can't control the external things but we can definitely change some of our habits to control the issues which we unknowingly create internally. Most of the times the emotional stress happens because some of our own ignorance or habits.

All of us with the current lifestyle pressures are already handling stress caused by the external forces. It's only we who can take the charge and break the chain by training our mind to get controlled by us. It's time to rejuvenate the way we create thoughts.

Whenever a thought sticks in your mind, you just need to ask the below three questions to yourself.

1. Is it necessary to think about it at this moment ? if yes,
2. Will it affect me in any way if I don't take action on it? If yes,
3. Will it resolve my current need/ issue in any way ?

This is your first step to start training your mind in order to avoid the internal pressures created to fulfill your desires. Happiness is not about what all we possess, it's about staying satisfied in our presence with all that we have along with some efforts to achieve meaningful desires gradually.

After we cross the step of assessing our thoughts, the next step is to draw a simple plan to make it real. All we need to do, is to start taking necessary actions consistently. It is said that, Consistency plays a major part in any kind of success in one's life. If we practice an art form which was new to us someday but with

consistent efforts, we have mastered and innovated it by our self. Different people have different talents and desires but all we need is consistent efforts to reach the targeted goal. Now you would be wondering, though we are convinced but don't know how to begin. Its simple, just follow the below 4 golden rules to keep yourself motivated and consistent throughout the process.

Rule no 1: 30 day Challenge. Just like a silly ice bucket challenge which was trending on the social media, we need to take this 30 days challenge to repeat or follow a routine/action consistently for next 30 days. By every passing day, treat yourself once in a week for being consistent with your routine/action. Eg: Reading a book, Avoiding junk food etc.

Rule no 2: Keep conditioning your mind. Its utmost important to keep reminding yourself everyday to be focused and follow the decided path to achieve the desired goal. We should talk to our self for at least 10 min everyday to keep a check on our routine and habits which will lead us towards Success.

Rule no 3: Write down important task. While you are trying to be consistent at something, unless and until you write it down in your journal or dairy, you may drop it in just few time. To avoid any breaks, keep referring to those written task/goals everyday first thing in the morning with the sip of your coffee. That's the positivity with which you will start your day.

Rule no. 4: Start small and celebrate. We all know that we inspire and desire to have some major things which practically can't be achieved overnight. But we also know that with only consistent efforts 'Everything is Possible'

It's simple to reach all your goals and desires with these simple rules and by adopting the mentioned way to train your mind to filter the thoughts in order to create internal peace and most importantly by adopting the Act of Consistency.

This is how we all can lead a happy life which would make us Healthy, Wealthy and Wise !

*

मनातले काही...

भारत 'माझा' देश आहे...!

-आरती कोठारे

गेल्याच महिन्यात आपण आपल्या देशाचा ७२वा प्रजासत्ताक दिन साजरा केला. ह्या कोरोनाच्या काळातही लोकांचा उत्साह टिकून होता. देशप्रेम उफाळून आलं होतं. मला पूर्ण खात्री आहे की, माझ्याप्रमाणेच तुमच्यातही हा 'जोश' संचारला असेलच... पण खरं सांगू का? कित्येक लोकांसाठी हा जोश, हा उत्साह, हे देशप्रेम- हे सगळं तात्पुरतंच असतं. हे काही ठराविक दिवसांपुरतंच. रस्त्यांवरून विकत घेतलेल्या तिरंग्यांसोबतच विकत घेतलं जातं. दुर्भाग्याने पुढच्या काही दिवसांमध्येच, त्या तिरंग्यांसोबतच हे देशप्रेम रस्त्याच्या कडेला धुळीत पडलेलं आढळतं. हळुहळू देश प्रेमासोबतच देशभक्तीची धुंदीही उतरतेच. मग पुढे काय? - पहिले पाढे पंचावन्न...रस्त्यांवर थुंकणं, कचरा करणं, रहदारीचे नियम न पाळणं, विनाकारण हॉर्न वाजवणं, मोठ्या आवाजात गाणी व फटाके वाजवणं (नियंत्रित वेळ आणि आवाज मर्यादा ओलांडून गेल्यावरही वाजवत रहाणं), लाच देणं, लाच घेणं, इत्यादि आणि ह्या विरोधात कुणी काही सांगायला गेलं तर मानमर्यादा न राखता शिवीगाळ/मारहाण करणं.

एकीकडे भारताची युवा पिढी NCC/NSS सारख्या संघटनांमध्ये सामील होते; जवानांसोबत राजपथावर संचलन करते. वेगवेगळ्या पुरस्कारांनी सन्मानित होते. तर दुसरीकडे युवक जुगारामध्ये अडकलेले पहायला मिळतात, दारुचेच नव्हे तर इतर अमली पदार्थांचेदेखील व्यसन करतात. तस्करांच्या गुन्ह्यांत पकडले जातात. काहींवर चोरी अथवा खून यांसारखे गंभीर आरोप असतात. काहींना जखमी लोकांचे जीव वाचवण्यापेक्षा, त्यांच्या वेदनांचे चित्रीकरण करून समाज माध्यमांवर व्हायरल करण्यातच धन्यता वाटते! कधीकधी असं वाटतं की आपल्या देशाची युवापिढीच जर अशी असंवेदनशील आणि बेफिकीर असेल तर या देशाचं पुढे कसं होणार? 'आपल्या देशाची प्रगती हव्या त्या वेगाने का होत नाही?', याचं उत्तरही हेच! 'आपण सर्वजण आपल्या देशावर कितपत निःस्वार्थ, निखळ मनाने प्रेम करतो?' ह्या प्रश्नाच्या उत्तरातच आधीच्या प्रश्नाचंही उत्तर दडलंय!

कटू असलं तरी हे सत्य आहे! आता जिथे साधं निखळ मनाने केलेलं प्रेमच नाही तिथे भक्ती वा अभिमानाचा तर प्रश्नच येत नाही!...

तरी काही लोक व युवक मात्र, आपल्या राष्ट्रपुरुषांच्या व स्वातंत्र्यवीरांच्या विचारांना पुढे नेत, मनात एखादा तरी आशेचा किरण जागवून जातात. लहानपणापासून आपण सर्वांनीच घेतलेल्या/पाठ केलेल्या प्रतिज्ञेला ही मंडळी खरोखरच जागतात. हा इतका मोठा फरक कसा? मनात पहिला विचार जर कुठला आला असेल तर तो संस्कारांचा! 'घरच्यांनी संस्कारच केले नाहीत मुळी...' असंच बरेचदा कानी पडतं. परंतु हा फक्त घरच्यांनी केलेल्या संस्कारांचाच प्रश्न नाहीये. कधीकधी असंही होतं की घरचं वातावरण, आर्थिक परिस्थिती आणि घरातून झालेले संस्कार सगळेच चांगले असतात; पण तरीही माणसं मात्र बिघडतात.

ह्याचं कारण असं की आपण माणूस म्हणून घडत असताना फक्त आपल्याच घरातले संस्कार आपल्यावर होतात असं नाही. आपल्या घराबाहेरचंही एक घर असतं जे आपल्या नकळत आपल्यावर संस्कार करत असतं.

ह्या बाहेरच्या घरातली माणसं म्हणजे समाज! कित्येकदा आपल्या घरातल्या व्यक्तीपेक्षा हा समाजच आपल्यावर जास्त प्रभाव पाडत असतो. कधीकधी तर चुकीच्या गोष्टींना प्रोत्साहन देतो आणि चांगल्या गोष्टींना तिलांजली द्यायला लावतो. बरेचदा ह्या समाजात 'Fit/ Successful' होण्यासाठी आपण आपली मूल्ये बाजूला ठेवतो किंवा समाज आपल्याला ती बाजूला ठेवायला भाग पाडतो. पण शेवटी आपणही ह्या समाजाचा एक भाग असल्या कारणाने कधीना कधी आपणही समाजातील इतर व्यक्तींवर प्रभाव टाकत असतो.

ह्याचाच अर्थ असा की आपल्यावर फक्त आपल्या घरच्यांचीच नाहीतर आपल्या समाजाची व देशाचीही जबाबदारी आहे. त्यामुळे एकमेकांना समजून घेऊन आणि समजावून चांगलं वागायचंय. सर्वांना सामावून आणि सांभाळून घ्यायचंय. ते म्हणतात ना... 'एकमेका सहाय्य करू अवघे धरू सुपंथ.' परंतु दुर्दैवाने प्रत्यक्षात मात्र ह्या उलटच चित्र पहायला मिळतं... एकमेका सहाय्य करू अवघे धरू कुपंथ!

कितीदातरी वाईट प्रवृत्तीची लोकं एकत्र आलेली दिसतात आणि चांगल्या प्रवृत्तीची, निःस्वार्थ माणसं मात्र एकाकी आणि असहाय्य

(पान ५ कॉलम ३ वर)

My Foodie Corner

How my wife adapted to our quirky culinary traditions

-Soumitra Velkar

My wife Manju and I have been happily married for the last thirteen years and yet to this day, every time I've suggested we bring crisp Pathare Prabhu style puran polis (तेल पोळी) to go with a meat curry or चडा, I'm met with a horrified sceptical look.

I didn't have too many interactions with other Marathi food growing up. My whole gamut of family and cousins, whose culinary exploits matched mine, didn't find anything strange about the aforementioned combo. Never being exposed to typical Marathi food like Bhaakris or Brahmin style soft puran polis till my marriage, I seriously came to conclude that my wife's aversion to eating mutton with puran poli combo had to do with the fact that polis are a Maharashtrian dessert eaten stand-alone with तूप accompanying a festive meal. Cut to an occasion not long after our wedding, I stumbled upon a family celebration at my wife's, where every single invitee was wolfing down one लुसलुशीत poli after another with (drumroll) कटाची आमटी! Till date, I have been unable to understand why people who have no qualms about 'this' combination are horrified with the mere suggestion of 'that' one. Over the past 10 years, I gradually realised that ritual foods and typical combinations intrinsic to a Pathare Prabhu household seem so alien to someone not accustomed to our ways.

The first year of our marriage was full of such culinary revelations for my wife. She tasted quite a few firsts including, बाफोळ (essentially a diamond shaped idli) served with warm sweet masala milk, Parbhi style Pav with Aam-Ras (Paayri only! Nothing else will do) and politely but firmly

refused to subject her taste buds to the threatening assault of Mumbra and Kel-Bombil! Another one that shocks those unfamiliar with our love for seafood and meat and my wife simply refuses to try, is our non-veg चडा. Till date, she only eats a vegetarian version!

The first family picnic we went to, an aunt of mine kindly agreed to bring breakfast for a truckload of relatives (ok... it was a mini-van carrying 10 of us) and decided to impress new suunbai with freshly made karandi pohe. बिच्चारी पुणेरी सुनबाई almost had a nervous breakdown trying to explain that she couldn't bear the thought of eating prawn flavoured pohe first thing in the morning. All of my relatives still have a hearty laugh at the sight of her face when she got her first whiff of what looked deceptively like batate pohe but an aroma reminiscent of Sassoon Docks after the auction.

But it hasn't been shock and scepticism all the way. Like a true-blue Parbhin, she now prefers to eat crab खडखडल rather than any other prep and loves ghol/kata - भुजण.

I'd like to summarise this piece with a quote from Julia Child we both firmly believe in, "No one is born a great cook, one learns by doing." We've both learnt a lot about and grown to respect each other's culinary traditions. Her pithla, bhaakri and chicken curry are my comfort food as much as a green prawn kalvan bhaat are now hers. We still do have our occasional differences (read खडाष्टक) over minor details like adding karandi to papdi chi bhaji makes it more nutritious or greens taste better when cooked with prawns... But hey, what's life without a pinch of salt?

*

(Cont. from page 3 col 4)

workers to Australia to study the Retirement townships there and get trained. Today there are over 200 residents at Neral enjoying hassle free productive and active life. For more details please visit www.dignitylifestyle.org

I was very lucky to be a part of this movement called Dignity from its nascent stage and have actually seen it grow into an organization providing opportunities for productive ageing and social support services. Working with a truly inspiring person like Dr. Sheilu Sreenivasan for 13 long years was indeed a learning experience for me.

She is a leader who leads by example. A great boss to work with. Once she put you in charge of a project or assignment, she had

full confidence in your capability, never interfered but always supported any initiative and that was the key to so many successful services Dignity came up with. She was very quick to recognise and appreciate the achievement of any of her colleagues (As she called us) immediately, something that would motivate everyone to work harder. She shared a wonderful relation with all her colleagues, volunteers as well as Senior citizens.

A very unique quality about her that I would like to share - Every Diwali she would give us gifts with a personalised handwritten card in which she would wish our families, appreciate our work during the year. All of us really looked forward to receiving these cards and I have preserved mine. What is credit-

बालविभाग

There are more...

-Simran Desai
Class X

Carrying my bag, I passed the down
Saw there sitting awful
The cutest little boy of the town

Near I went, bit nervous to talk
I saw him weeping,
Sitting alone on the block;

"Hey", said I, wanting to know the reason
Slightly looked up he
He has cried the whole season

I offered him a chocolate thinking him my brother
He took it, and sat quiet
I thought, he wanted another

He didn't seem to feel good
I could see on his face.
He wanted his parents and good food

The sight touched my heart
He ran towards his mother
Who also wept standing away by the cart

Not just this boy, but there are more
Still facing poverty, helpless
Waiting to have their own roof and door...

*

(पान ४ कॉलम ४ वरून)

झालेली दिसतात. जर समाजातली प्रत्येक व्यक्ती चांगल्या मूल्यांना धरून वागली, देशाचा अभिमान बाळगून वागली तर येणारी पिढीही हीच प्रेरणा घेईल आणि देशाचं नावही आपोआप मोठं करेल.

आपण अशा कितीतरी व्यक्तींना ओळखत असू, जे परदेशातल्या स्वच्छ रस्त्यांचं कौतुक करतात, मात्र भारतात परतल्यावर स्वतःच रस्त्यांवर थुंकतात व कचरा टाकतात. समाजामध्ये स्वतःचं status राखण्यासाठी स्वदेशी वस्तूपेक्षा imported वस्तूंनाच जास्त पसंती देतात. स्वदेशीवस्तू सर्वोत्तम दर्जाच्या असतीलच असं नाही; पण जर आपण स्वदेशी वस्तू विकत घेऊन स्वदेशी व्यवसायांना प्रोत्साहन दिलं नाही, त्यांचा brand तयार होऊ

able is she does this for all the residents at Dignity Lifestyle township too where there are about 200 residents and about 50 to 60 staff even today.

She's committed to changing the way people look at ageing in India. And her mission is to create an enlightened society in which senior citizens feel secure, confident, valued & respected and can live with dignity.

Wishing Dignity Foundation and Dignity Lifestyle Retirement Township the very best in the years to come.

दिला नाही, त्यांना आपले feedbacks दिले नाहीत, तर त्यांचा दर्जा वाढणार तरी कसा? पण दुर्दैवाने कित्येकदा 'आम्ही स्वदेशी वस्तू वापरतो' हे सांगण्याचा अभिमान वाटण्याऐवजी लोकांना हे सांगण्याची लाज वाटते! प्रॉब्लेम सगळा इथे आहे! आपणच जर आपल्या देशाशी प्रेमाने वागलो नाही, त्याच्या सामर्थ्यावर विश्वास ठेवला नाही, त्याला मान दिला नाही, त्याला आपला अभिमान वाटेल असं वागलो नाही... तर आपल्यात तरी कुठून येणार हा देशाभिमान?

देशाचं भवितव्य देशाची युवा पिढी आहे! आपण स्वतःला बदललंच पाहिजे, कारण देशाची जबाबदारी जेवढी सैनिकांवर आणि सरकारवर आहे, तेव्हा ती आपल्यावरही आहे. आपल्या स्वातंत्र्यसैनिकांनी आपल्याला स्वराज्य मिळवून दिलं... आता आपण सगळ्यांनी मिळून ह्या स्वराज्याचं सुराज्य करूया!

देशाप्रति असलेलं देशप्रेम व देशभक्ती ठराविक दिवसांपुरतीच नव्हेतर आयुष्यभरासाठी जतन करूया.

आपल्या भूमीला आपण मान देऊया, तिला सन्मान मिळवून देऊया. तिच्याबद्दल अभिमान बाळगूया!

आपल्या भूमीला - आपण मनापासून - आपलं मानूया! आपण घेतलेल्या प्रतिज्ञेला आपण जागूया... कारण...

भारत 'माझा' देश आहे...!!!

*

प्रभु तरुण आश्रयदाते

१) सौ. विमल व श्री. माधव नायक,	२२) कै. कमलिनी रमाकांत प्रधान
२) सौ. नलिनी व श्री. रविंद्र रामराव मानकर,	२३) कै. नटवर्य शरद श्रीकृष्णनाथ गणपतराव दळवी
३) सौ. अनामिका बी. ए. एल.एल.बी.	२४) आद्य मराठी लघुलिपीकार कै. भुजंगराव रामचंद्र मानकर
४) कै. नटवर्य नारायण रामराव झावबा	२५) कै. वामन मोरेश्वर प्रभाकर
५) कै. सौ. मोतिराम विनायक जयकर	२६) कै. चंद्रकांत नारायण विजयकर, कै. कुंजविहारी वाय. जी. तळपदे, कै. प्रविण चंद्रकांत नारायण, विजयकर, कै. वैभव कुंजविहारी वाय. जी. तळपदे यांच्या स्मरणार्थ एक हितचिंतक
६) आद्य संपादक कै. विष्णु कृष्ण कोठारे	२७) कै. डॉ. विद्याधर चंद्रकांत नारायण विजयकर यांच्या स्मरणार्थ हितचिंतक
७) कै. रावसाहेब चंद्रकांत बालमुकुंद वेलकर	२८) कै. पूर्णचंद्र केशरीनाथ राव व कै. सौ. शीला पूर्णचंद्र राव यांच्या स्मरणार्थ
८) कै. सौ. सुशीला यशवंतराव कीर्तिकर	२९) डॉ. राम गोविंदराव नवलकर
कै. सौ. सुशीला व श्री. मोरेश्वर वि. प्रधान	३०) सौ. शुभांगी राम नवलकर
९) सौ. मीरा व श्री. रविंद्र नानूजी दळवी	३१) सौ. रीटा आणि श्री. मंदार माधवराव नायक
१०) कै. सौ. शालाका (अरुणप्रभा) शैलकुमार श्रीकृष्णनाथ दळवी	३२) कै. सौ. विजया व श्री. प्रकाश माधव नायक या त्यांच्या आईवडिलांच्या स्मृत्यर्थ उन्मेष प्रकाश नायक
११) कै. श्रीमती चंपुबाई आणि कै. आनंदराव सुंदरजी धराधर	३३) सौ. वृंदा आणि श्री. शाम विनायक जयकर
१२) कै. सौ. रोहिणी (रत्नप्रभा) श्रीकर राणे	३४) कै. श्रीमती जयश्री आणि कै. श्री. जयवंत विश्वनाथ कीर्तिकर स्मृत्यर्थ श्री. उमेशचंद्र जयवंत कीर्तिकर
१३) सौ. निलीमा व श्री. सृजन केशवराव राणे	३५) कै. श्रीमती प्रतिमा आणि कै. श्री. धाकलेश्वर बाळाजी जयकर स्मृत्यर्थ सौ. सुप्रिया उमेश कीर्तिकर
१४) कै. श्रीमती रोझाबाई आणि कै. बाळाराम केरोबा नायक	
१५) कै. शरद विनायक कीर्तिकर यांच्या स्मरणार्थ अनामिक	
१६) कै. सौ. दिलीप रघुनंदन कोठारे	
१७) कै. श्रीमती कमलजा आनंदराव अजिंक्य	
१८) कै. दिवाळीबाई व कै. डॉ. वामनराव आनंदराव विजयकर	
१९) कै. विष्णुराज बाळाराम नायक	
२०) अॅड. सदाशिव आनंदराव धुरंधर	
२१) कु. कस्तूर मोठाबाई जयकर	

प्रभुतरुणास देणगी

- * श्री. अनिल रवींद्र तळपदे यांजकडून रु. २५०१/-
- * श्री. अजित इंद्रसेन नवलकर यांजकडून त्यांच्या पंच्याहत्तराव्या वाढदिवसाप्रतिस्मृत्यर्थ रु. ५००/-
- * सौ. मानसी आणि श्री. कुणाल आणि श्री. प्रकाश वामनराव जयकर यांजकडून रु. ५००/-

मनःपूर्वक आभार

परीक्षेतील सुयश

बी.ए. (मुंबई विद्यापीठ)

कु. अदिती सचिन विजयकर
५६८/६०० - गुणवत्तेसह प्रथम वर्ग

पीजीडीएमएलटी

(टीआयएसएसतर्फे आयोजित परीक्षा)

कु. वैष्णवी एन. कीर्तिकर ६६%
Scrum foundation Professional Certificate Examश्री. निहाल तुषार कीर्तिकर
सौ. खुशबू निहाल कीर्तिकर

अभिनंदन

- * 'महाराष्ट्र टाइम्स'तर्फे सिनेसृष्टीवर आधारित ऑनलाईन चर्चासत्र झाले. त्यात श्री. महेश कोठारे यांचा सहभाग होता.

* 'महाराष्ट्र टाइम्स'मध्ये मुकुंद कुळे यांनी 'मुंबईकर पाठारे प्रभू' हा लेख लिहिला. त्यात प्रभादेवीचा फोटो आहे. खास 'परभी'पोशाखात सौ. राजन जयकर आणि अॅड. केतकी जयकर यांचा फोटो आहे.

* 'महाराष्ट्र राज्य मराठी विकास' संस्थेतर्फे क्रीडाविषयक ग्रंथ-प्रकल्पातील व्यवस्थापन समितीत प्रा. सुहासिनी कीर्तिकर यांची नियुक्ती झाली.

* सौ. अचला देसाई यांनी त्यांच्या एका मुलाखतीत 'अननसाचे सांबारे' आणि 'गोडी बटाटी' यांचे प्रात्यक्षिक दाखविले.

* डॉ. सुमन नवलकर यांची पाठोपाठ 'पिट्टू पिट्टू पोपट' नावाची बाल कादंबरी प्रकाशित झाली. को. म. सा. परिषदेतर्फे घेण्यात आलेल्या ऑनलाईन कार्यक्रमात त्या आपल्या एका पुस्तकावर बोलल्या. राज्य शासनातर्फे 'मराठी भाषा संवर्धन पंधरवडा' साजरा झाला. त्यात मु. मराठी साहित्य संघाच्या सहकार्याने बालवाङ्मयाची कार्यशाळा घेण्यात आली. त्यात डॉ. सुमन यांचा सहभाग होता. याच 'पंधरवड्या'त अनुयोग शाळेनेही कथाकथन कार्यशाळा घेतली. त्यात त्यांचा सहभाग होता.

* 'एच. आर. कॉलेज'च्या मराठी वाङ्मय मंडळातर्फे प्रकाशित मासिकात सौ. निकेता प्रशांत राणे

प्रभुतरुणाची डायरी

जनन

०६-०२-२१ सौ. कृत्तिका व श्री. प्रनोज मनोज नवलकर पुत्र दादर

नारळसाखर दिला

२०-१२-२० श्री. गौरव प्रसन्न धैर्यवान कु. वैष्णवी निकीता कीर्तिकर

नांदा सौख्यभरे

०७-१२-२० कु. गुणश्री आनंद धराधर डॉ. दीप मिलींद वासुदेव (आं.ज्ञा.)
०८-१२-२० श्री. करण हिमांशू वामन नायक कु. ध्वनी देवेन कोटककुटची (आं.ज्ञा.)
१०-०१-२१ डॉ. अमित चंद्रशेखर धैर्यवान कु. करिष्मा किरण कोठारे
१८-०१-२१ डॉ. देवेन सुशील धुरंधर कु. दिपाली रमेश छाया (आं.ज्ञा.)

मरण

१२-१२-२० श्री. उल्हास माधवराव मानकर वय ६८, नाशिक
१७-१२-२० बीना अजिंक्य यांचे यजमान श्री. हेमांग मांदरेकर वय ६८, पुणे
११-०१-२१ श्रीम. मालविका (ललिता) कुंजविहारी धुरंधर वय ८९, मालाड
१६-०१-२१ श्री. तुषार रामदत्त देसाई वय ७५, खार
२४-०१-२१ श्री. जय भोलानाथ नायक वय ६७, नवी वाडी
२७-०१-२१ श्रीम. लक्ष्मी श्रीपाद कोठारे वय ८६, बोरिवली
३०-०१-२१ श्री. पुष्करराज रमाकांत कोठारे वय ६३, बोरिवली
३१-०१-२१ श्री. राधाकृष्ण नारायण तळपदे वय ७९, बोरिवली
०६-०२-२१ श्री. मीलन बाळाराम त्रिलोकेकर वय ६१, दुबई

चुकीची दुरुस्ती - गेल्या अंकातील भाऊबीज सदरात 'ईशान आणि मिशका याजकडून' असे वाचवे

भावांजली

आपल्या ज्ञातीतील निरलस काम करणारे अनेकजण काळाच्या पडद्याआड जाताहेत. चोवीस जानेवारीला श्री. जय भोलानाथ नायक गेले. नवी वाडीतील चॅरिटीजच्या मालकीची माहेश्वरी देवी अनेकांची कुलदेवी आणि श्रद्धास्थान असलेली. श्री. जय यांनी निष्ठेने या देवीच्या उपासनेत आणि व्यवस्थापनात हातभार लावला. देवीचा मुखवटा त्यांच्याच निवासस्थानी असल्याने दर महिन्याच्या अमावस्येला तो देवळात स्थापित करणे, पावित्र्य राखणे हे जय आणि सुहास या पतिपत्नीचे काम. जत्रेच्या पहिल्या दिवशी देवीच्या आगमनात गोरक्षकरांचा देवी-मुखवटाही असतो. तो सन्मानाने जयच्या निवासस्थानी प्रथम जातो.

फटाक्यांनी स्वागत होऊन जयच्या घरी मुक्कामी असलेला मुखवटा त्या पालखीत विराजमान होतो. एक अपूर्व असा हा सोहळा. मग ही पालखी देवळापर्यंत जाऊन दोन्ही मुखवटे विराजमान होतात. श्री. जय आणि सुहास यांनी सर्वतोपरी सहकार्य करित, श्रद्धा बाळगीत हे देवकार्य केले. जत्रेच्या व्यवस्थापनातही जय यांचा सहभाग असायचा.

नवी वाडीतच राहणारे म्हणून येताजाता माझी त्यांची भेट व्हायचीच. अतिशय प्रसन्न व्यक्तिमत्व. त्यामुळे त्यांचे जाणे मला चटका लावून गेले. त्यांच्या कुटुंबीयांना हे दुःख साहण्याचे बळ मिळो अशी माहेश्वरीदेवीचरणी प्रार्थना.

- संपादक

यांची 'मैत्र जन्माजन्मातरीचे' ही कविता प्रकाशित झाली.

* २२ जानेवारीपासून नेटफ्लिक्सवर 'व्हाईट टायगर' चित्रपट दाखल झाला आहे. त्यात महेश मांजरेकर, राजकुमार राव, प्रियांका चोप्रा आदी कलावंतांसोबत श्री. दिव्येश यतीन विजयकर यांचा सहभाग आहे.

* प्रजासत्ताक दिनी सिंघानिया यांच्या उपस्थितीत गिरगाव चौपाटी येथील नानानानी पार्क येथे सादर केलेल्या कार्यक्रमात एका सदस्याने गाणे गायले. त्यात संस्थापक कै. प्रमोद

नवलकरांचा उल्लेख होता. 'परि कीर्तिरूपे उरावे!'

* स्वयंभूतर्फे २०२१ एक नवी भरारी. स्वरचित जागतिक कविता स्पर्धा घेतली गेली. त्यात सौ. निकेता प्रशांत राणे यांची कविता पहिल्या १०० मध्ये निवडली गेली. तसेच वुमन नेटवर्क आणि विलेपार्ले क्लबतर्फे आयोजित पोएटरी स्पेशल कार्यक्रमात त्यांनी कविता सादर केली.

* ४ फेब्रुवारीच्या 'महाराष्ट्र टाइम्स'मधील 'थॅंक्यू' सदरात आया नवलकरांचा लेख प्रकाशित झाला.

हे मासिक मुद्रक, प्रकाशक श्रीमती सुहासिनी कीर्तिकर यांनी मालक बोर्ड ऑफ कंट्रोल प्रभुतरुण करिता मे. स्नेहेश प्रिंटर्स, ३२०-अ, शाह अँड नाहर इंडस्ट्रीयल इस्टेट, अ-१, धनराज मिल कंपाऊंड, सीताराम जाधव मार्ग, लोअर परेल, मुंबई-४०००१३ येथे छापून पारिजात बी-३, युनियन बँक एम्प्लॉईज को-ऑप. हौ. सोसायटी, पटेल इस्टेट, जोगेश्वरी (प.), मुंबई-४००१०२ येथे प्रकाशित केले.

संपादक: श्रीमती सुहासिनी कीर्तिकर

RNI NO. 14613/67